

## СПРАВА «РАДЧЕНКО ТА АБРАМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF RADCHENKO AND ABRAMOV v. UKRAINE)

(Заяви № 5312/20 та № 22627/20)

Стислий виклад рішення від 18 січня 2024 року

Під час тримання під вартою в установах виконання покарань заявники страждали на серйозні захворювання, які впливали на їх повсякденну діяльність. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржились за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) з огляду на ненадання їм належної медичної допомоги під час тримання під вартою. Заявники також скаржились за статтею 13 Конвенції. У заяві № 22627/20 заявник, крім інших, висунув скарги за пунктом 3 та 5 статті 5 Конвенції. Розглянувши скарги заявників та пославшись на свою попередню практику у справах проти України, Європейський суд підкреслив, що медична допомога, яка надається в установах виконання покарань, має відповідати тому рівню допомоги, яку державні органи зобов'язалися надавати для всього населення. Зважаючи на свою практику з цього питання, Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі заявники не отримали належної медичної допомоги під час тримання під вартою, і констатував порушення статті 3 Конвенції. Стосовно поданих скарг з огляду на відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з ненаданням належної медичної допомоги в установах виконання покарань, Європейський суд встановив, що ця заява свідчить про порушення статті 13 Конвенції у контексті його усталеної практики. Розглянувши інші скарги у заяві № 22627/20, Європейський суд дійшов висновку, що вони також свідчать про порушення Конвенції у контексті його висновків у рішеннях у справах проти України. ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. Вирішує об'єднати заяви;
2. Оголошує заяви прийнятними;
3. Постановляє, що ці заяви свідчать про порушення статті 3 Конвенції у зв'язку з ненаданням належної медичної допомоги під час тримання під вартою;
4. Постановляє, що було порушено Конвенцію у зв'язку з іншими скаргами, висунутими за усталеною практикою Суду (див. таблицю в додатку);
5. Постановляє, що: (a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу; (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального

банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.»